

CARTE BLANCHE 40 ÅR I DANSENS TJENESTE, MEN HVORDAN STARTET DET EGENTLIG?

INTERVJU OG HISTORISK TILBAKEBLIKK

Av Sigrid Ø. Svendal, dansehistoriker

Om Carte Blanche

Carte Blanche ble etablert i Oslo i 1984 av Jennifer Day, sammen med Toni Ferraz og Ketil Gudim.

Kompaniet ble flyttet til Bergen i 1989, og er nå Norges nasjonale kompani for samtidsdans og består av 14 dansere fra hele verden.

Carte Blanche AS eies av og mottar offentlig driftstilskudd fra Kulturdepartementet, Vestland fylkeskommune og Bergen kommune.

Les mer om dagens kompani på carteblanche.no

Tidlig på 1990-tallet sto jeg i en dansesal på Arendal Ballett Center, iført myke jazzsko, dansetights, svettebukse og en litt oversized svart t-skjorte med avklippa hals, sånn at t-skjorta kunne skli litt ned på skuldrene og samtidig ga et litt tøft «jeg bryr meg ikke»-inntrykk. 80-tallsmoten hang fortsatt med oss. T-skjorta ble etter hvert helt utvaska og grå, men det var bare kult, så lenge logoen holdt seg.

Jeg ser logoen for meg den dag i dag, en abstrahert menneskekropp med hodet og overkropp bøyd fremover, mens armene går opp bak ryggen. Jeg tror den var gul, med skrift under: Nye Carte Blanche! Danselæreren hadde tatt med seg en stor gjeng av danseelevne på kveldsskolen til Oslo for å oppleve det hotteste av det hotte i dansen, nemlig Nye Carte Blanche. For en opplevelse! For noen dansere! Og jeg, jeg sikra meg en t-skjorte etter forestillingen. Jeg husker jeg bar den med stolthet, for å assosieres med den gjengen ville man jo gjerne.

Lite visste jeg den gangen om hva «nye» i logoen sto for – at kompaniet nettopp hadde gått konkurs og nå var på vei til å gjenreise seg etter en strabasjøs flytteferd over fjellet fra Oslo til Bergen etter å ha blitt håndplukket av daværende kulturminister Hallvard Bakke for å bli Norges regionale dansekompani. En beslutning som vakte stor oppstandelse i dansekunstheltet. Lite visste jeg at kompaniet egentlig hadde eksistert i flere år, helt siden 1984. Alt dette ante jeg ingenting om. Men dansen hadde tatt meg, og opplevelsen av å se danserne i Nye Carte Blanche danse var enorm. De var så flinke, så flotte – og det eneste man ønsket var å bli litt mer som dem.

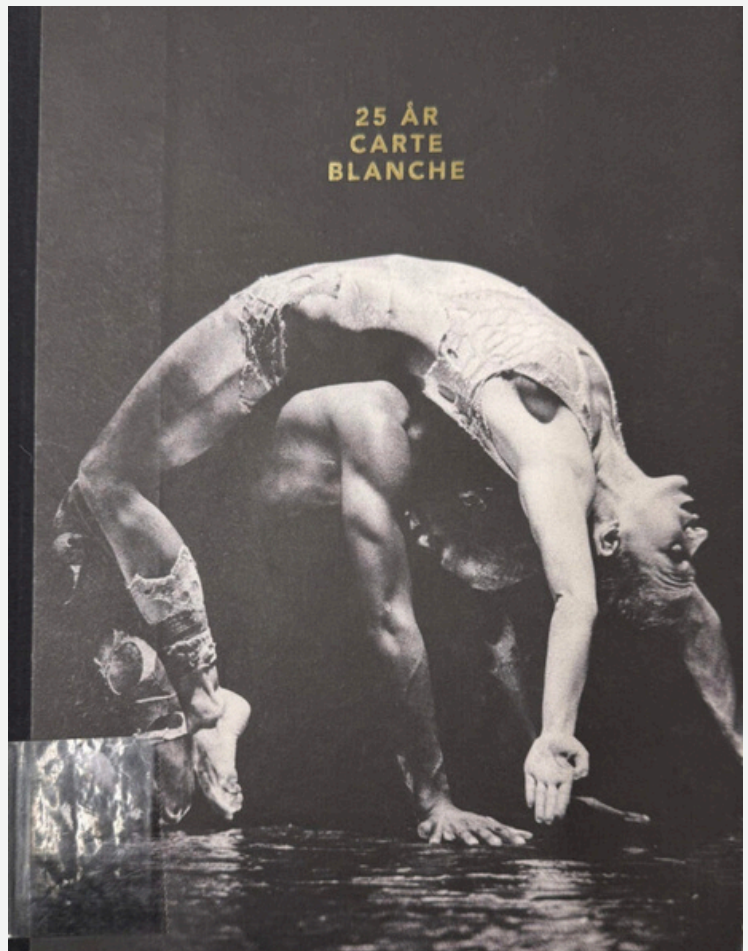

Logoen til Nye Carte Blanche. Basert på et dansebilde av Halldís Ólafsdóttir.

Jeg visste selvsagt heller ikke at jeg flere tiår senere skulle bli kollega med en av disse danserne, og få stifte nærmere bekjentskap med flere av de andre. Når Carte Blanche nå, i 2024, kan se tilbake på 40 års historie, føltes det derfor som et privilegium at jeg kan ta på meg historikerhatten og å få gjøre et intervju med de originale, medstiftende kvinnelige danserne – de som den gangen gjorde Carte Blanche til nettopp Carte Blanche.

Suzanne Bjørneboe som var danser i flere år, og senere både produsent i det frie feltet og dekan på Kunsthøgskolen i Oslo. Trinidadiske Arlene Wilkes som i flere tiår preget musikalscenen i Oslo med sin sterke tilstedeværelse, sang og dans. Kjersti Evensen som også hadde mange år på musikalscenen og ikke minst var en svært viktig pedagog og forkjemper for steppdans. Ingrid Belt, som var med i starten, men som forlot dansen, og som i dag er sjef i NRK-arkivet (som for øvrig har masse gamle godbiter fra Carte Blanche sine opptredener på TV).

Og sist, men ikke minst, Marianne Albers, som etter flere tiår som en allsidig og anerkjent dansekunstner i Carte Blanche og deretter i det frie dansekunstheltet, nå befinner seg på Danseinformasjonen som kommunikasjonsansvarlig. Vi skulle selvsagt gjerne også hatt med oss Halldís Ólafsdóttir, som i høyeste grad var med fra starten og som også har satt sitt preg på dansekunsten i Norge, både i og utenfor Carte Blanche.

Logoen til Nye Carte Blanche. Basert på et dansebilde av Halldís Ólafsdóttir.

2014 ble boka 25 år Carte Blanche gitt ut. Fint det, men selvsagt litt rart, siden kompaniet i 2014 strengt tatt var tretti år. Jubileet den gangen tok rett og slett utgangspunkt i flyttingen til Bergen i 1989, og de hadde med det lagd seg en ny start. En start som hopper bukk over kompaniets første fem år i Oslo. Slikt liker jo ikke historikeren og i denne artikkelen har vi derfor tatt utgangspunkt i den virkelige begynnelsen – og vi spoler 40 år tilbake i tid, til tidlig på 1980-tallet.

Se for deg tv-serien Fame – se for deg jappetid. A-ha slipper sangen Take on Me og er i startgropa for en internasjonal karriere.

I studioet på Høvik. Noen av de aller første Carte Blanche-danserne.

Fra venstre foran: Ingrid Belt, Suzanne Bjørneboe, Arlene Wilkes og Kjersti Evensen. Fra venstre stående bak: Marianne Albers, Toni Ferraz, Ketil Gudim og Rhonda-Lou Julien (Samuel).

Norsk-engelske Jennifer Day hadde utdannet seg på Operaens heldagslinje på 1970-tallet, før hun dro ut i verden. Etter flere år på Trinidad, flyttet hun tilbake til Norge, og begynte som jazzlærer på den nystartede ballettlinja på Fagerborg videregående skole i 1982. Med seg fra Trinidad hadde hun mannen, den trinidadiske danseren Toni Ferraz og en annen ung talentfull danser, nemlig Arlene Wilkes, ansatt som au pair for Days datter. På det første kullet på Fagerborg videregående, er det en stor gjeng hvor de fleste hadde gått sammen på kveldsskolen på Operaen. På Fagerborg går Suzanne Bjørneboe, Marianne Albers, Halldís Ólafsdóttir og Ingrid Belt.

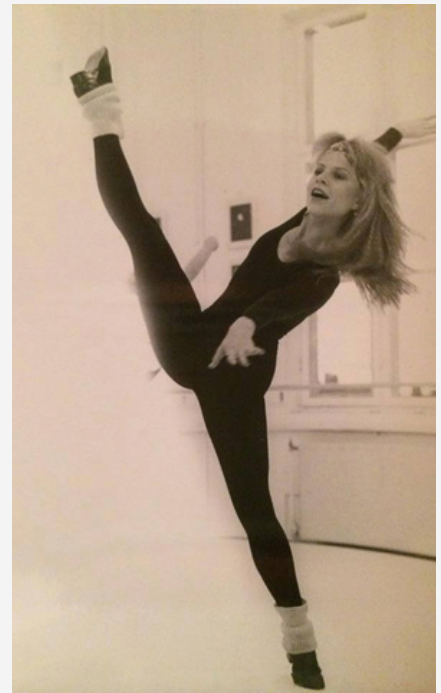
Dette møtet – mellom Jennifer Day og elevene fra Fagerborg – var rett og slett startskuddet for Norges neste offentlige dansekompani.

Fra elevforestilling på Operaen i 1983. Koreografert av Jennifer Day. På bildet fv: Arlene Wilkes, Torunn Robstad, Suzanne Bjørneboe, Marianne Albers. Sittende foran: Kjersti Evensen.

Arlene Wilkes under prøver på Molly Molloy's ballett «Caritas». Dansestudioet i Oslo, 1987.

Kjersti Evensen. Fra åpningen av Dansestudioet (Carte Blanche sitt studio i Teglvaks gt i Oslo). 1986. Ukjent fotograf.

Tidlig 80-tall og oppstarten av Carte Blanche

Kjersti: Det er jo faktisk ganske gøy, for vi kom jo fra samme kull fra Operaen, fra ballettskolen der. Vi var jo den bra gjengen, som hadde gått i samme klasse på Operaen og som kjente hverandre godt. Vi var 1966-kullet. Det er jo ganske unikt at starten på et kompani kommer ut av én årgang – én klasse.

Suzanne: Ja, det er sant. Jennifer var jazzlærer på Fagerborg, hvor flere av oss begynte, og det var hun som ønsket å lage et kompani med oss. Vi var masse ute på Høvik – i huset til Jennifer Day og Toni Ferraz – vi drakk tusen kopper te og spiste brødsiver og hørte på Jennifers visjoner for et dansekompani. Vi var rett og slett med å planlegge det hele, fra starten. Vi begynte fort å trene med et kompani i sikte – og vi trente som gale. Det var fantastisk gøy. Vi hadde mange ulike lærere, mange flinke pedagoger og vi gjorde mye ekstra i helgene. Før studioet på Høvik sto klart, trente vi i et studio på Lørenskog og på Kolsås hos Kirsti Skullerud. Jeg bestemte meg å hoppe av videregående etter andre klasse, sommeren 1984, rett og slett fordi vi da skulle jobbe fullt med Carte Blanche.

Marianne: Halldís og jeg valgte også å slutte på Fagerborg etter andre klasse, for å være med i Carte Blanche. Og jeg mener faktisk at Toni kom hjem til meg for å snakke med foreldrene mine om det å slutte på skolen og satse på kompaniet. Det var ikke bare, bare – de fleste av oss var 17 år.

Arlene: Jeg kom til Norge i 1982, rett før jeg fylte 18 år, og bodde da sammen med Jennifer og Toni. Å komme til Norge var spennende, skremmende, rart og alt på en gang. Nytt land, nytt språk og kaldt klima, selv om jeg kom i juli. Jeg var så klar for å danse, så jeg ble med på alt. Jeg fikk raskt innpass, og begynte å trene i Operaen. Jennifer fiksa slik at jeg fikk ta klasser der. Vi trente også på Turnhallen hos Egon Weng, og vi trente etter hvert i studioet som vi bygde i annekset på Høvik. Så sånn ble jeg kjent med dere. Jeg skled rett inn i gjengen og det var helt fantastisk!

Kjersti: Jeg var lei av skole på det tidspunktet, så jeg startet ikke på Fagerborg sammen med dere. Jeg tok et friår, dro til London, og trente overalt. Jeg kom tilbake til Oslo og tok jazzklasser med Toni og Jennifer på Turnhallen og på Høvik, og var en del av gjengen. Jeg husker faktisk at vi snakket masse om å lage kompani, og at navnet først var Hot Ice. De lagde faktisk t-skjorter med Hot Ice-logoen på, for jeg har et bilde med meg i en split med den t-skjorta på. Jeg er glad det ikke ble det endelige navnet, ler Kjersti.

Arlene: Det var jo et stort valg, om man skulle slutte eller ikke. Jeg hadde begynt på Statens balletthøgskole og gikk et halvt år, tror jeg, før jeg sluttet fordi jeg rett og slett måtte velge, enten utdanning eller Carte Blanche.

Det var jeg som fant
navnet, faktisk. Vi satt på
Høvik, rundt spisebordet.
Ketil Gudim, Toni,
Jennifer, meg og kanskje
flere av jentene. Vi
diskuterte navn på
kompaniet. Jeg satt med
en ordbok. Jeg begynte
på A og bladde meg
fremover. Kom til C, og til
Carte Blanche – ja, hva
betyr det? – frie hender.
Det passet jo veldig bra –
så da ble det det.

Arlene Wilkes

Ingrid: Jeg sluttet jo ikke på Fagerborg, men det var ikke et lett valg. Jeg husker det var en stor avgjørelse, og det fikk også noen følger, for det er klart at hun investerte mye i oss og hun forventet jo også mye tilbake.

Wenche Myhre og NM i break

Møtet mellom disse unge danserne og Jennifer Day, som også kom med en nyervervet erfaring fra å drive et dansekompani på Trinidad, utløste et ønske om å få etablert et nytt kompani i Norge. Med seg på laget hadde Jennifer Day mannen Toni Ferraz og Ketil Gudim, som på dette tidspunktet var stjernedanser i Operaballetten – og altså en god gjeng med unge, dedikerte og talentfulle dansere. Selve etableringen skjedde gradvis. De var lærer og elever – de hang sammen på fritiden, de trente og trente og trente.

Utgangspunktet for Jennifer var et allsidig, multikulturelt dansekompani. Et dansekompani med dansere fra Norge og Trinidad – svarte og hvite sammen.

At flere av de norske danserne også hadde internasjonal bakgrunn, som Marianne som er halvt australsk og Haldis som er halvt islandsk ble ansett svært positivt. Danserne skulle beherske mange ulike sjangre, men trente særlig mye jazzdans og klassisk ballett. Et kompani var i sikte, og høsten 1984 var den første profesjonelle dansejobben i boks. Fire jenter fra dansegruppa Carte Blanche skulle få turnere land og strand rundt med sangstjernen Wenche Myhre på hennes nye Norgesturné Keep Smiling. Koreograf og regissør Runar Borge hadde regi, mens Jennifer Day sto for koreografien.

Kjersti: For en heidundrende start på karrieren – det finnes jo ikke sånne muligheter nå lenger. Vi var 36 mennesker på veien i nesten et år. Det var helt sjukt mye penger i den turneen. Vi bodde på hotell og spiste på restaurant, som 18-19-åringer. Vi ble dratt inn i den profesjonelle verden med et pang!

Reportasjemagasin for Ungdom nr.2 1984 Kjersti Evensen breaker i Wenche Myhre-showet «Keep smiling».

Marianne: Det var først en runde med Keep Smiling-turné på høsten. Da var det Halldís, Kjersti, Suzanne og jeg som danset. Mens våren 1985 kom Arlene og Rhonda-Lou Julien (Samuel) inn istedenfor Suzanne og Halldís. I forestillingen var det et breake-nummer og vi hadde øvd ekstremt mye på å lære oss å breake. Men i vår aller første anmeldelse fikk vi slakt av Mona Levin. Hun mente at Wenche var adskillig mye bedre enn oss til å breake. Jeg husker at vi ble helt sønderknust – det var kjipe greier, ler Marianne.

Kjersti: Ja, vi deltok jo i Norgesmesterskap i break også – det var jo kjempegøy. [Her fulgte en liten diskusjon om plasseringen gruppa fikk i NM – endte de kanskje på fjerdeplass?]

Ingrid: Kompaniet var utrolig bredt. Vi drev med jazz, vi drev med stepp, med klassisk. Vi hadde moderne med Marthe Sæther. Vi gjorde tåpissjazz, humrer Ingrid. Vi ble så godt trent. Vi skulle være hot og sexy og veldig allsidig. Dette var jo 80-tallet. Det var høye skjæringer, mye skuldre og mye hår – og det skulle være veldig sexy. Det var Fame og Flashdance. Men vi ble skikkelig gode – det tør jeg påstå.

Suzanne: Ja, det å blande så mye, gå inn i en fusion av stiler, det var gøy. Jennifer bygde jo kompaniets trening mye på klassisk ballett, men det var også mye jazz og moderne og det var ikke så strengt. Det var en frihet i sjangerblandingen.

Marianne: Vi skulle kunne danse nesten alle sjangre – jeg husker at vi også studerte musiker og musikaldans. Vi så timevis på programmer med Cyd Charisse [amerikansk danser]. Vi tok sangtimer også, blant annet hos Jennifer sin mamma Jenny Wagstaff. Det var masse sang og musikal i forestillingen Jazz´ll Dazzle.

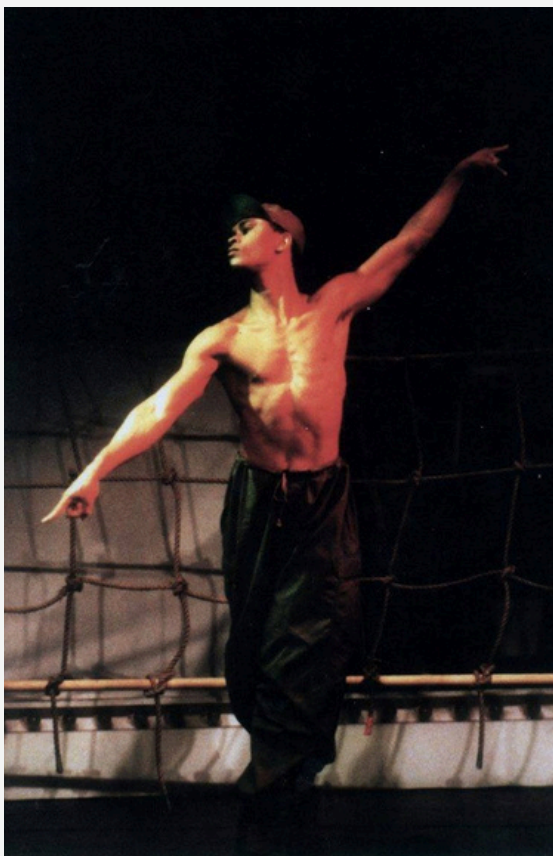

Kjersti Evensen, Marianne Albers, Suzanne Bjørneboe og Halldís Ólafsdóttir i Wenche Myhre-showet Keep Smiling.

Suzanne: Ja, den handlet om jazzdansens utvikling. Det var en mer helhetlig forestilling med Keith Frederick Nolan i hovedrollen og live musikk og veldig dyktige musikere. Jeg husker at Dance var mer hummer og kanari. [Dance besto av elleve ulike og kortere numre, type en dans til en sang-show.

Ingrid: Men på Jazz'Il Dazzle hadde vi også fullt band og musikere på scenen. Skikkelig bra musikere. Jennifer var utrolig god på å knytte til seg flinke folk. Det var mange som stilte opp.

Arlene: Det er jo viktig å huske at jazzdansen hadde jo ikke noen status i Norge før Carte Blanche. Vi kom med noe nytt til scenen, som ikke eksisterte. Det var en fantastisk tid.

«Jazz'Il Dazzle» på Victoria Teater i 1986. David Byer i Molly Molloy's "Exodus"

Fra programmet til «Jazz'Il Dazzle». På bildet: Toni Ferraz, David Byer, Arlene Wilkes, Rhonda-Lou Julien (Samuel) og Karen Foss.

«Jazz'Il Dazzle» på Victoria Teater i 1986. På bildet: Arlene Wilkes og Keith Nolan Frederick.

«Dance» – den første Carte Blanche-forestillingen. 1985 på Sandvika Teater. På bildet: Ingrid Belt, Ketil Gudim, Suzanne Bjørneboe, Rhonda-Lou Julien (Samuel), Arlene Wilkes, Toni Ferraz, Kjersti Evensen og Marianne Albers.

Carte Blanche på TV

Våren 1985 holdt Carte Blanche en presentasjonsforestilling, Dance, på Victoria teater. Til den ble alle som hadde et navn i teater- og underholdningsbransjen invitert, og på den måten fikk dansekompaniet presentert seg. Senere samme høst ble Carte Blanche enda bedre kjent, nå for et langt større publikum, gjennom ukentlige opptredener på NRK, i beste sendetid på selveste lørdagskvelden. Husk; det eksisterte bare en TV-kanal på dette tidspunktet og når Lørdagssirkus med Rita Westvik og Turid Øversveen loset publikum gjennom gjester, opptredener og annet moro benket «alle» i landet seg foran TV-apparatet. Dans på TV hver lørdag kveld – fantastisk! Suksessen fortsatte: I 1986 ble det flere TV-opptredener, flere forestillinger og ikke minst åpnet Carte Blanche eget dansestudio. «Lær å danse som stjernene – du har sett dem på TV» lød annonsen. Og Dansestudioet [Carte Blanche Dance Studios] ble raskt populært blant barn og unge, noe som igjen ga undervisningsjobb til danserne som ønsket det.

For penger var det virkelig ikke flust av, selv ikke for et dansekompani som tenkte litt mer kommersielt og som ikke var redd for å underholde.

Suzanne: Det må ha vært vanskelig. Jeg vet jo nå at de sleit økonomisk, men det hadde jeg ikke noe forhold til den gangen. Jeg tror ikke hun noen gang søkte offentlige midler til produksjonene. Det var en utrolig sterk vilje og idealisme for å få det til, og vi danserne la også ned mye arbeid, både i snekring og maling og oppussing av studioet på Høvik og studioet i Teglverksgata. Alle ga masse og ville gjøre det siden Jennifer trodde på oss og satset så mye.

Suzanne Bjørneboe og Jeffrey Carter. Prøver på David Byers «Blodbryllupet» i Dansestudioet [Carte Blanche Dance Studios].

Prøver i Dansestudioet i Teglverksgt. 1988. Arlene Wilkes, Lisa Oliver, Jonas Digerud, Marianne Albers og Keith Nolan Frederick. Jan Ivar Lund and Halldís Ólafsdóttir ved døra.

Arlene: Åh, ja, det var mye dugnad, men jeg husker ikke at vi klagde over det. Jeg var stolt, jeg, for å være en del av dette og for å kunne lage studio hvor vi kunne danse. Jeg var heller ikke involvert i administrasjonen, eller i noe sånt. Jeg ville bare danse og brydde meg ikke om økonomi.

Ingrid: Vi var jo så unge. Ingen av oss var vant til å tjene penger. Vi ville danse. Nåløyet var så lite, og Jennifer var utrolig god til å gjøre slik at hver enkelt av oss følte oss sett og inkludert.

Jeg opplevde at vi var med på noe helt spesielt. Hun forventet mye av oss. Men det var ikke vanskelig å gi jernet, for jeg følte at det var så mye som ble lagt til rette for oss. Det var et privilegium.

Ingrid Belt

Marianne: Det gikk jo begge veier. Hun satsa sterkt på oss, samtidig som hun forventet en lojalitet tilbake. Og hun var opptatt av dette med «pay your dues».

Arlene: Ja, for hvor lenge skal du «pay your dues», liksom. Hun var jo veldig flink til å motivere oss, og gjorde veldig mye for oss, men det var ikke så lett å komme med kritikk eller gjøre ting som ikke hun ønsket. Vi var jo veldig unge i starten, men vi ble jo også eldre og satte ned foten når det var ting vi reagerte på. Det ble ikke alltid så godt tatt imot.

Carte Blanche sin gjennombruddsballett, «Caritas» av Molly Molloy (1987).

Caritas og popstjerner

I 1987 kom det store gjennombruddet. På Black Box Teater, den gang plassert på Aker Brygge, satte Carte Blanche opp en tredelt aften. Ett av verkene, Caritas, koreografert av amerikanske Molly Molloy skulle bli kompaniets signaturverk. Flere sterke dansere hadde blitt med i Carte Blanche, deriblant Arne Fagerholt, Ketil Gudim, Marianne Skovli og trinidadiske Jeffrey Carter og David Byer. Omtalen var begeistret allerede før premieren: «Carte Blanche byr på drivende god og medrivende dans, tempo, temperament og gnistrende dansegleder. Ambisjonene strutter. Viljen til å skape noe nytt i norsk dansemiljø er der», skrev Aftenposten 24. mars 1987.

Anmelderne var over seg av begeistring: «På vei mot stjernene» lød VGs overskrift på en svært positiv anmeldelse, som avsluttet med at Carte Blanche hadde potensial til å slå gjennom internasjonalt (VG 30. mars 1987). Publikum flokket til teatret – hele 15 stappfulle forestillinger ble vist i mars og april og med det satte kompaniet ny publikumsrekord på Black Box Teater.

Vi var rockestjerner. Vi var jo så populære. Det var lange køer og folk kom jo ikke inn på Black Box.

Ingrid Belt

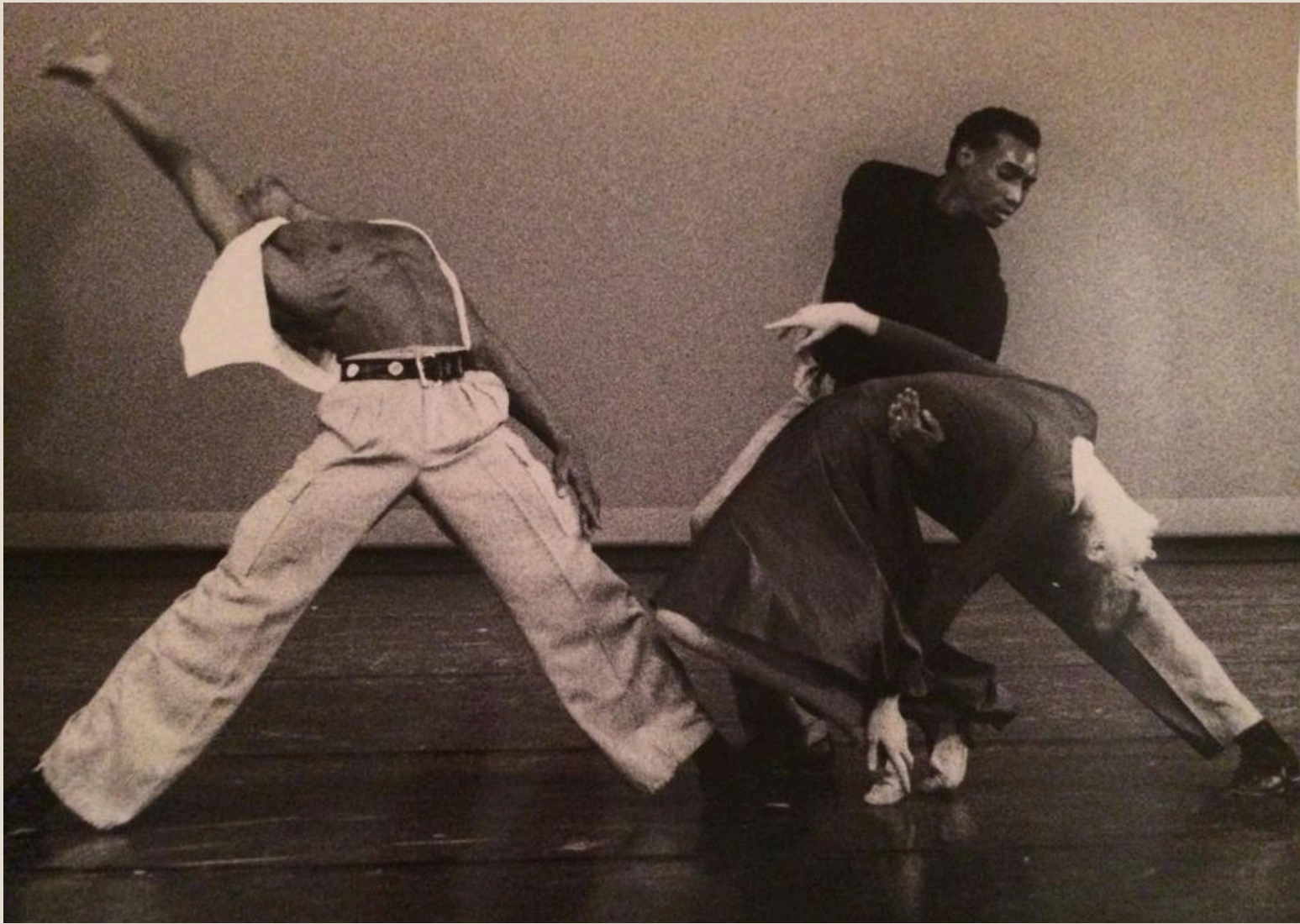
Arlene: Vi var ikke A-kjendiser, men vi ble kjent. Folk visste hvem vi var. Folk gikk mann av huse for å komme på våre forestillinger. Hvordan Jennifer klarte å få til dette – «she did her magic». «She has the gift of the gab». Hvordan klarte hun det egentlig – å få på plass et populært jazzdanskompani som ikke eksisterte før.

Kjersti: Vi var jo popstars. Vi var skikkelig stjerner en periode der. Vi var sponsa av Nike, husker jeg. Vi var sponsa av Poco Loco – «Lets go, Poco Loco». Det var et kjempeteam rundt oss, med den markedsdelen. Det skjedde først etter Caritas – da tok det av. Vi var så stolte, for vi hadde jo publikumsrekord på Black Box i mange år. De var redd for at tribunen skulle falle ned. Det var stort.

Marianne: Jennifer var flink til og opptatt av å få frem våre individuelle kvaliteter og det ble skapt soloer og sekvenser til hver enkelt basert på våre egenskaper som dansere. Vi ble virkelig løftet fram og det var et stort danserfokus, noe som også kunne føre til at vi bar et visst ansvar for at koreografiene sto seg, da de kunne være av litt varierende kvalitet. Jeg føler vel at vi danserne «reddet» noen halvgode koreografier innimellom.

Ingrid: Koreografi hadde nok litt lite fokus i starten. Det var jo også mange pedagoger som lagde verk til oss – og det var jo kanskje ikke alltid de beste koreografiene.

Arlene: Vi hadde jo noen diskusjoner om koreografiene holdt mål. At det kanskje av og til ble litt sånn kvasi-koreografier, kanskje ikke så bra alltid. Kunne vi stå for det kunstnerisk? Men jeg tror ikke det var veldig viktig for meg, egentlig. Men jeg husker at de diskusjonene kom litt mot slutten av 1980-tallet.

Calvin Ray Stiggers, Keith Nolan Frederick og Halldís Ólafsdóttir i Claude Paul Henrys ballett «Catch the Wind» (1989).

Halldís Ólafsdóttir hadde hovedrollen i forestilling «RAV» av Kjersti Alverberg.

Høydepunkt i de første åra

Suzanne: Når jeg tenker tilbake på milepæler for kompaniet den første tiden, så husker jeg at vi var veldig mye på tv. Mange direktesendinger og det var ganske nervepirrende og litt overveldende. Det var store ting, som gikk bredt ut som felles lørdagsunderholdning. Vi var litt overalt: Vi åpna Aker Brygge, vi åpna TV2, vi dansa på «Lørdagssirkuset» på NRK, vi hadde hårshow-turné og vi fløy rundt i landet med Jon Skolmen.

Marianne: Jeg fant et program i arkivet mitt, som er litt interessant. Ut fra programmet ser det ut som det ble laget en forestilling med mange gjesteopptredener, med Harald Heide Steen Jr. blant annet. Det handlet nok om å få inn penger – en slags fundraising. [Day arrangerte en nødhjelpsgalla for Carte Blanche i 1987, fordi de da hadde for mye gjeld.

Kjersti: Ja, og hele bransjen stilte opp for oss.

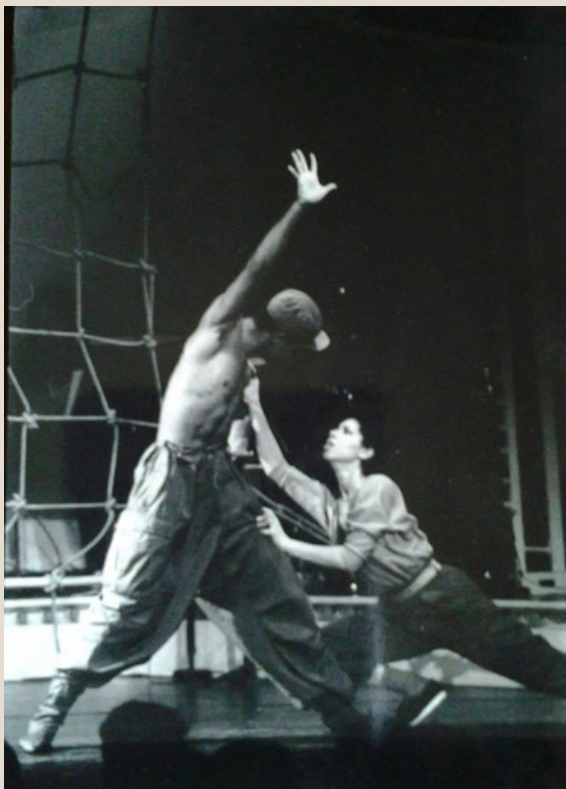
Suzanne: Underholdningsbransjen – musikere, teaterfolk og filmskapere – de stilte opp. Der åpnet det seg en ny verden. Jeg opplevde at vi var litt på utsiden av dansefeltet. Jennifer forholdt seg ikke så aktivt til det, og stilte på en måte seg og kompaniet med det utenfor dansefeltet. Hun forholdt seg rett og slett til andre mennesker, og hadde også et helt annet tankesett. Hun var i litt opposisjon til den norske måten å drive på, og var uttalt skeptisk til sosialdemokratiet og offentlige støtteordninger. Men hun var utrolig god på å sanke inn gode dansepedagoger og til å finne frem til teknisk sterke, dyktige folk. Vi fikk oppleve mange flotte pedagoger.

Vår '88 på Chat Noir. Wayne McKnights «Loving You Has Made Me Bananas». Fv: Kjersti Evensen, Jan Ivar Lund, Jonas Digerud, Calvin Ray Stiggers, Marianne Skovli Aamodt, Arlene Wilkes, Lene Syversen, William Shutte, Jeffrey Carter, Keith Nolan Frederick, Suzanne Bjørneboe.

Arne Fagerholt and Marianne Albers i Kjersti Alvebergs 'Spirits'. Black Box teater i 1987.

«Jazz'll Dazzle» på Victoria Teater i 1986.
David Byer og Arlene Wilkes i Molly Molloy's »Exodus»

Ingrid: Jeg synes at et høydepunkt rett og slett var ambisjonene. No limit. Kjempehøye ambisjoner, for oss og for dansen! Jennifer ville at dansen skulle ha en helt annen plass enn det den hadde, og koste hva det koste vil. Hun kobla på masse mennesker og det var sponning og reklame og PR. Det var så store ambisjoner, så lite penger, og ingen redsel for hva som kunne gå galt. Og hun fikk så mange til å bidra – det er utrolig imponerende – og nesten litt sykt.

Marianne: En annen viktig hendelse var Riksteaterturneen i 1989. Det var ville tilstander og fulle hus over hele landet. Vi fikk masse mediedekning, og danserne ble ofte intervjuet – det ble en stor suksess. Jeg mener Valdemar Hansteen reiste før oss under hele turneen, til neste by, et hakk foran, for å promotere og henge opp plakater. Han gjorde en kjempejobb! Personlig ble Spirits av Kjersti Alveberg et høydepunkt for meg. Her fikk jeg utfordret meg selv maksimalt – både foran kamera og på scenen, og det åpnet igjen for andre muligheter.

Kjersti: Jeg anser tiden i Carte Blanche som en fantastisk bra skole – en finishing school, liksom. Jeg fikk jo 18 år på scenen etter at jeg gikk ut av Carte Blanche. Jeg opplevde at jeg ble sviktet på slutten av min tid i kompaniet og ble jo ikke med til Bergen. Heldigvis hadde jeg da noe annet å gå til, fordi jeg allerede hadde jobbet en del i teater og musikal. Men at jeg lærte mye av tiden i Carte Blanche – det er helt sikkert.

Arlene: Jeg må trekke frem Caritas på Black Box. Det er en favorittkoreografi, sammen med Exodus. Vi var så heldig å få jobbe med så mange flinke folk, både koreografer og pedagoger. Vi lærte altså så masse. Fikk utrolig mye input. Men den Black Box-forestillingen hvor det var lange køer og folk nærmest slåss for å komme inn – WOW – vi kunne liksom ikke tro det. Det glemmer jeg aldri!

I 1988 fortsatte kompaniet med TV-opptredener, danset på Holmenkollen-konsertene, på Festspillene i Bergen med tilhørende NRK-sending, samtidig som de ble foreslått å bli Norges andre offentlige dansekompani, som betød en flytting til Bergen. Noen av de originale, medstiftende danserne, Marianne Albers, Suzanne Bjørneboe og Halldís Ólafsdóttir, ble med over fjellet, og der startet et nytt kapittel i kompaniets hittil 40 år lange historie.

Vi gratulerer Carte Blanche med 40 år – og gleder oss til fortsettelsen.

PS: Tusen takk til Arlene Wilkes for å ha bidratt med flere av bildene.

Vil du se?

Carte Blanche ble omtalt som NRK programmet Lørdagssirkuset sin egen dansegruppe.

Her kan du se noen klipp fra ulike episoder:

21. september 1985 Se fra 00:44

19. oktober 1985 Se fra 01:00

16. november 1985 Se fra 13:55

Carte Blanche deltok også på Sommerkonsert i Holmenkollen i flere år.

Her kan du se fra **Sommerkonsert i Holmenkollen 1988** og **Sommerkonsert i Holmenkollen 1989** (se fra 29:30).

«RAV» ble skapt for **Carte Blanche** av Kjersti Alveberg og urpremieren i 1988 ble TV-overført fra Grieghallen. **Du kan se intervju med Kjersti Alveberg og balletten «RAV» her.**

Her er oversikt over dansere, pedagoger og koreografer som var tilknyttet Carte Blanche de første fem årene (1984-1989). Noen ble også med videre til Bergen i 1989.

Arlene Wilkes – Danser og pedagog
Arne Fagerholt – Danser
Beate Schølberg – Danser
Calvin Ray Stiggers – Danser
Claude Paul Henry – Pedagog og koreograf
Dagfinn Krogsrud – Danser
David Byer – Danser, pedagog og koreograf
Derek Hartley – Koreograf
Ellen Kjellberg – Pedagog
Gilbert Parsons – Danser, pedagog og koreograf
Gro Mette Garmo – Danser og pedagog
Guri Pahle Glad – Pedagog og innstudering
Halldís Ólafsdóttir – Danser
Hilde (Olsen) Haugan – Danser
Ingrid Belt – Danser
Jan Ivar Lund – Danser
Jeffrey Carter – Danser, pedagog og koreograf
Jennifer Day – Grunnlegger, pedagog og koreograf
Jenny Wagstaff – Pedagog
Jonas Digerud – Danser
Karen Foss – Danser og pedagog
Karina Richter – Danser
Keith Nolan Frederick – Danser
Ketil Gudim – Medgrunnlegger, styreleder og danser
Kjersti Alveberg – Koreograf
Kjersti Evensen – Danser
Lene Syversen – Danser
Libby Rose – Pedagog
Lisa Oliver – Danser
Lisburn Thomas – Danser
Marianne Albers – Danser
Marianne Skovli – Danser og pedagog
Martin Segura – Danser
Molly Molloy – Koreograf
Nasha Thomas – Pedagog
Nina Lill Svendsen – Pedagog
Paul Podolski – Pedagog
Rhonda-Lou Julien (Samuel) – Danser
Ron Devito – Koreograf
Ruth Perez Øian – Pedagog
Sara Tyvand – Danser
Stefan Ullner – Pedagog
Suzanne Bjørneboe – Danser
Toni Ferraz – Medgrunnlegger, danser, pedagog og koreograf
Wayne McKnight – Koreograf
William Shutte – Danser

Med forbehold om feil og mangler.
Send mail til post@danseinfo.no for rettelser/kommentarer.

Danserne var mye på Høvik – i huset til Jennifer Day og Toni Ferraz. Der pusset de blant annet opp annekset til et lite studio. Her ser vi fra venstre: Arlene Wilkes, Ingrid Belt og Halldís Ólafsdóttir.